

וּלְהַכְנִיסוֹ בַּתּוֹרָה וּבַמַּעֲשִׂים טוֹבִים, וְאַשְׁרִיֵּהֶם אוֹתָם שְׂנוֹכְנְסִין בְּדֶרֶךְ הַתּוֹרָה, בְּדֶרֶךְ הַנְּשֻׁמָּה, שְׂבֻשְׁבִילָה יִזְכּוּ לַחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, וּלְמַעַלְת הַקְּדוּשִׁים.

מְבִיאָה אֶת הָאָדָם לְהַפִּיר אֶת קוֹנוֹ וּלְהַכְנִיסוֹ בַּתּוֹרָה וּבַמַּעֲשִׂים טוֹבִים, וְאַשְׁרִיֵּהֶם אוֹתָם שְׂנוֹכְנְסִים בְּדֶרֶךְ הַתּוֹרָה, בְּדֶרֶךְ הַנְּשֻׁמָּה, שְׂבֻשְׁבִילָה יִזְכּוּ לַחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא וּלְמַעַלְת הַקְּדוּשִׁים.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק אָמַר רַבִּי אַחָא, כָּל הָעוֹסֵק בַּתּוֹרָה הוּא קוֹנֵה הַנְּשֻׁמָּה מַעֲצָמוֹ. הֵינּוּ דְתַנְיִנֵן, בָּא לִישְׁתַּהר מִסִּיעֵין אוֹתוֹ. אוֹי לָהֶם לְרַשְׁעִים, שְׁהֵם גְּדַבְּקִים בְּכַח הָאֲדָמָה שֶׁהִיא נִקְרָאת נֶפֶשׁ חַיָּה הַנִּבְרָאת מִן הָאֲדָמָה, שְׂבֻשְׁבִילָה יִכְלוּ לְעוֹלָם וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים. שְׂאֵר רַבִּי דוֹסְתָאי לְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר, אָמַר לִיה, אוֹתָהּ נֶפֶשׁ חַיָּה מֵאִי הוּי מִינָהּ לְעֵלְמָא דְאַתִּי. אָמַר לִיה, לֹא תִימָא הָכִי, אֶלָּא אִימָא מֵאִי הוּי מִינָהּ תְּדִיר.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק אָמַר רַבִּי אַחָא, כָּל הָעוֹסֵק בַּתּוֹרָה, הוּא קוֹנֵה הַנְּשֻׁמָּה מַעֲצָמוֹ. הֵינּוּ מַה שְׂנִינּוּ, בָּא לְשַׁהֵר מִסִּיעֵים אוֹתוֹ. אוֹי לָהֶם לְרַשְׁעִים שְׁהֵם גְּדַבְּקִים בְּכַח הָאֲדָמָה, שֶׁהִיא נִקְרָאת נֶפֶשׁ חַיָּה, הַנִּבְרָאת מִן הָאֲדָמָה, שְׂבֻשְׁבִילָה יִכְלוּ לְעוֹלָם וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים.

שְׂאֵר רַבִּי דוֹסְתָאי אֶת רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, אָמַר לוֹ, אוֹתָהּ נֶפֶשׁ חַיָּה, מַה נְהִיָּה מִינָהּ לְעוֹלָם הַבָּא? אָמַר לוֹ, אַל תִּאמַר כֵּן, אֶלָּא אָמַר, מַה נְהִיָּה מִינָהּ תְּמִיד?

הָא שְׁמַע, אָמַר רַבִּי בָּא, מֵאִי דְכָתִיב, (במדבר טו) הַפֶּתַח תִּפְתָּח הַנֶּפֶשׁ הַזֹּאת. אֶלָּא כְּהַבֵּל דְנִפְיָק מִפּוּמִיָּה דְבַר נֶשׁ, דְלֹא יָכִיל לְסַלְקָא לְעֵילָא, אֶפִּילוּ כְּמֵלֵא עֵינָיו, וּמִיָּד תִּכְלָה. כֵּן הִיא אוֹתָהּ הַנֶּפֶשׁ הַחַיָּה, כְּאוֹתָהּ הַבֵּל שְׂנוֹכְרַת מִן הַפֶּה מֵהֶרָה, וְתִכְלָה, וְאִינוּ נִרְאָה בְּעוֹלָם, וְהִיא כְּלֹא הִיא.

בָּא שְׁמַע, אָמַר רַבִּי בָּא, מַה שְׂכַתוּב (במדבר טו) הַפֶּתַח תִּפְתָּח הַנֶּפֶשׁ הַזֹּאת, אֶלָּא כְּמוֹ הַהַבֵּל שְׂיֻצָא מִפִּי אָדָם, שְׁלֹא יָכוֹל לְעֵלוֹת לְמַעְלָה אֶפִּילוּ כְּמֵלֵא עֵינָיו, וּמִיָּד תִּכְלָה, כֵּן הִיא אוֹתָהּ הַנֶּפֶשׁ הַחַיָּה, כְּאוֹתוֹ הַהַבֵּל שְׂנוֹכְרַת מִן הַפֶּה מֵהֶרָה, וְתִכְלָה, וְאִינוּ נִרְאָה בְּעוֹלָם, וְהִיא כְּלֹא הִיא.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְהָא תַנַּן נִפְשׁוֹתָם שְׁל רַשְׁעִים הֵן הֵם הַמְזִיקִין שְׂבַעְעוֹלָם. אָמַר לִיה רַבִּי יִצְחָק, שְׁפִיר קְאָמַרְתָּ, שְׁהֵן הַמְזִיקוֹת לְבַעְלֵיהֶן, וּמוֹנְעוֹת כַּח הַנְּשֻׁמָּה מִעֲבוּדַת בּוֹרְאָן, שְׁאִין מְזִיק לְאָדָם אֶלָּא אוֹתָהּ הַנֶּפֶשׁ, עַל שְׂנוֹכְרָתָה עִם הַגּוֹף. וְאָמַר רַבִּי אַחָא, לֹא תַנַּן הָכִי, אֶלָּא נִפְשׁוֹתָם שְׁל רַשְׁעִים כְּשִׂוְצָאוֹת מִן הַגּוֹף, הֵן הֵם הַמְזִיקִים שְׂבַעְעוֹלָם.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְהִיא שְׂנִינּוּ נִפְשׁוֹתָם שְׁל רַשְׁעִים הֵן הֵם הַמְזִיקִים שְׂבַעְעוֹלָם? אָמַר לוֹ רַבִּי יִצְחָק: יָפָה אָמַרְתָּ, שְׁהֵן הַמְזִיקוֹת לְבַעְלֵיהֶן, וּמוֹנְעוֹת כַּח הַנְּשֻׁמָּה מִעֲבוּדַת בּוֹרְאָן, שְׁאִין מְזִיק לְאָדָם אֶלָּא אוֹתָהּ הַנֶּפֶשׁ עַל שְׂנוֹכְרָתָה וְכִלְתָּה עִם הַגּוֹף. וְאָמַר רַבִּי אַחָא, לֹא כֵן שְׂנִינּוּ, אֶלָּא נִפְשׁוֹתָם שְׁל רַשְׁעִים, כְּשִׂוְצָאוֹת מִן הַגּוֹף, הֵן הֵן הַמְזִיקִים שְׂבַעְעוֹלָם.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְכֵן וְכֵן שְׁפִיר, כְּשִׂוְצָאוֹת מִן הַגּוֹף, אֶז נִמְצָא הַנֶּזֶק. וְהִיאֲךָ מְזִיק אוֹתוֹ נֶפֶשׁ לְגוֹף. וְהַכֵּל תְּמַהִים הִיאֲךָ הֵם אוֹתָם כְּשִׂוְצָאוֹת מִן הַגּוֹף אֶז נִמְצָא הַנֶּזֶק, וְאִיךָ מְזִיק אוֹתוֹ נֶפֶשׁ לְגוֹף? וְהַכֵּל תְּמַהִים הִיאֲךָ הֵם אוֹתָם

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כֵּן וְכֵן יָפָה, וְהַכֵּל תְּמַהִים הִיאֲךָ הֵם אוֹתָם

הנפשות מזיקין שבעולם על שדבקים בבני אדם.

תנו רבנן, אמר רבי יהודה בר יעקב, תמה אני על אנשי הדור, אם רובם נעשים בכשרות. תא חזי, מה פתיב, (ויקרא יא נד) והתקדשתם והייתם קדושים, מלמד שצריך אדם לקדש עצמו בשעת תשמיש.

מאי קידושא שייך הכא. אמר רבי יהודה בר יעקב, שלא יעשו פריצותא וחציפותא, ולא לשום זנות כבהמות. שהבהמות אינן עושות אלא לכך.

דחא תנן כל הבועל לשום זנות, או לשום מה דאמרן, ולא ישמור את עצמו מאותן הדברים הצריכין, דתנינן במתניתא, (דף טו ע"א) ההוא עוברא דאתייליד, ליהוי פריץ חצוף זונה רשע, ואינו בכלל זרע אמת.

וכך הבועל לשם מצוה, ומקדש עצמו, ומכוין לבו לשם שמים. הווי ליה בנין דמעלי, צדיקים וחסידיים, יראי שמים, קדושים. הוא דכתיב, (ויקרא יא נד) והתקדשתם והייתם קדושים.

אמר רבי יהודה, הרשעים על שאינן מולידים אלא לשם זנות, בעזות ובחציפות, אין להם אלא אותה הנפש החיה הנתונה לבהמות, שעניינם אינם אלא כבהמה.

אבר צדיקים היודעים לקדש עצמם, פתיב בהו (ירמיה ב כא) ואנכי נטעתיה שורק כלה זרע אמת. מאי אמת, אמר רבי אחא, אמת בכל שאינו מהרהר באשה אחרת, ויש לו אמת עם אשתו.

רב הונא אמר, לכויין ולקדש עצמו לשם שמים, שנאמר (תהלים קכו) אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו. כלומר, אם אין הפונה לשם שמים לבנות הבית

הנפשות מזיקין שבעולם על שדבקים בבני אדם.

שנו רבותינו, אמר רבי יהודה בר יעקב, תמה אני על אנשי הדור, אם רובם נעשים בכשרות. וראה מה פתוב (ויקרא יא), והתקדשתם והייתם קדושים, מלמד שצריך אדם לקדש עצמו בשעת תשמיש.

מה הקדשה שכתב לכאן? אמר רבי יהודה בר יעקב, שלא יעשו פריצות וחציפות, ולא לשם זנות כבהמות, שהבהמות אינן עושות אלא לכך.

שהרי שנינו, כל הבועל לשם זנות, או לשם מה שאמרנו, ולא ישמר את עצמו מאותם הדברים הצריכים, ששנינו בפריצותא, העבר ההוא שנוולד, יהיה פריץ חצוף זונה רשע, ואינו בכלל זרע אמת.

וכך הבועל לשם מצוה ומקדש עצמו ומכוין לבו לשם שמים, יהיו לו בנים מעלים, צדיקים וחסידיים, יראי שמים, קדושים. זהו שכתוב (שם) והתקדשתם והייתם קדושים.

אמר רבי יהודה, הרשעים על שאינם מולידים אלא לשם זנות, בעזות ובחציפות, אין להם אלא אותה הנפש החיה הנתונה לבהמות, שעניינם אינם אלא כבהמה.

אבר צדיקים היודעים לקדש עצמם, פתוב בהם (ירמיה ב) ואנכי נטעתיה שורק כלה זרע אמת. מה האמת? אמר רבי אחא, אמת שאינו מהרהר באשה אחרת, ויש לו אמת עם אשתו.

רב הונא אמר, לכויין ולקדש עצמו לשם שמים, שנאמר (תהלים קכו) אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו. כלומר, אם אין הפונה לשם שמים לבנות הבית

הפּוֹנָה לְשֵׁם שָׁמַיִם, לְבָנוֹת הַבַּיִת וְלַהוֹלִיד בָּנִים, שׁוֹא עֲמָלוֹ בּוֹנֵי הוֹלֵד עֲמָלוֹ בּוֹ, שְׁמַכְנִיס בְּאוֹתוֹ הוֹלֵד עֲמָלוֹ שֶׁל שׁוֹא. וְאִיזְהוּ עֲמָלוֹ שֶׁל שׁוֹא? זֶה נֶפֶשׁ חַיָּה, שְׁתַּכְלָה וְתַכְרַת כְּהַבֵּל הַיּוֹצֵא מִן הַפֶּה, שֶׁהוּא שׁוֹא, וְהוֹאִיל וְהוּא מְכַנִּיסוֹ בְּאוֹתוֹ הוֹלֵד, הָרִי עֲמָלוֹ שֶׁל שׁוֹא.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אָמַת הוּא נוֹטְרִיקוֹן. א', אָמ"ת. מ"ם מְאָר"ן. תי"ו, תַּצְמ"ח. כְּלוֹמַר (שם פה יב) אָמַת מְאָר"ן תַּצְמ"ח. מֵאֵי מִשְׁמַע, אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּשַׁעַת הַחִיבוּר, צָרִיךְ לִהְיוֹת שֶׁם הָאָמַת וְהַיּוֹשֵׁר, בְּשַׁעַת שְׁנִתְהוּהָ מְאָר"ן וְנִתְיַסַּד, וְלֹא בְּשַׁעַת שְׁנִתְגַבַּל, וְהִינּוּ מֵה שְׁאֵמַר רַב הַיּוֹנָא, כָּל בְּנֵי שְׁאֵיִן בּוֹ יְסוּד, אֵינּוּ כְּלוּם, וְאִיזְהוּ יְסוּד, שְׁצָרִיף הָאָדָם בְּשַׁעַת הַחִיבוּר, כְּפִי שְׁאֵמַרְנּוּ.

רַבִּי זִירָא אָמַר, זְמַנָּא חָדָא הוּא אֲזִלִּינָא בְּמַדְבְּרָא, וְאַשְׁפַּחְנָא חַד עַרְבָאִי, דִּהְוָה מְטִיל אֶפְתִּיפִיָּה מְטוּל עֲשָׂרָה סָאִין, וְהוּא סָבָא, וְאַמְרָנָא לִיה, חִילָא דָא בְּעֵי לְמַלְעֵי בְּאוֹרֵייתָא. אָמַר, לָא עֲבָדוּ לִי אָבָא וְאִמָּא בְּגִין כְּדִי, אֶלָּא לְעוֹבְדָא דָא.

רַבִּי זִירָא אָמַר, פַּעַם הָיִיתִי הוֹלֵף בְּמַדְבָּר, וּמְצַאתִי עַרְבִי אֶחָד שֶׁהָיָה נוֹשֵׂא עַל כַּתְפוֹ מִשָּׂא שֶׁל י' סָאִים, וְהָיָה זָקֵן, וְאַמְרָתִי לוֹ, הַכַּח הַזֶּה צָרִיךְ לַעֲסֹק בַּתּוֹרָה! אָמַר, לֹא עָשׂוּ אוֹתִי אָבִי וְאִמִּי בְּשִׁבְלִי זֶה, אֶלָּא לְמַעַשְׂהָ הַזֶּה. שְׁאֵנִי שְׁמַעְתִּי אֶת אָבִי, שֶׁבְּשַׁעַת שְׁעֵשָׂה אוֹתִי, שֶׁתְּשׁוּקָתוֹ לִבְנֵי הַיָּתֵה שִׁיחֶיהָ לוֹ כַּח לְהִבְיָא תְּבוּאָה מִן הַשָּׂדֶה, וּבְעֵצָה הַזֹּאת נִמְלָךְ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה, וְהָרִי אֲנִי זָקֵן, וְיָמָה אֶעֱשֶׂה?

דְּאֲנָא שְׁמַעִית לְאַבּוּי דְּבִשְׁעַתָּא דְּעַבִּיד לִי, דְּכִסּוּפִיָּה לְבַר הוּוּ, דִּיהָא לִיָּה חִילָא לְאִיִּיתִי עֵיבוּרָא מִן חֻקְלָא. וּבְהָאִי עֵיטָא אִימְלֵךְ בְּהָאִי שְׁעַתָּא, וְהָא אֲנָא סָבָא מֵאֵי אַעְבִּיד.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֲשֶׁרִי מִי שְׁאֵבוֹתִי הִרְהַרוּ בְּדָבָר טוֹב. מִנֵּין לָנוּ? מִבֵּית שְׁבַע אִם שְׁלָמָה, שֶׁהַכְּתוּב מַעִיד עָלֶיהָ שֶׁהִיא אִם שְׁלָמָה, דְּקָרָא מְסֵהִיד עָלֶיהָ, שֶׁהִיא אִם שְׁלָמָה מְמִשׁ. מְשׁוּם דְּאִתְיַסִּיד מְמַנָּה, מְעַנְיָנָה, וּמְהַרְהוּרָה, וּמְהַשְׁתַּדְּלוּתָהּ, שְׁנַאֲמַר (מְשַׁלִּי לֵא ב)

מֵה בְּרִי וּמַר בַּר בְּטַנִּי וּגּוֹ'. אִימּוּיָה תִּינַח, אָבוּהִי מְנָא לָן. דְּכַתִּיב (תְּהִלִּים קכז) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְשְׁלָמָה אִם ה' לֹא

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֲשֶׁרִי מִי שְׁאֵבוֹתִי הִרְהַרוּ בְּדָבָר טוֹב. מִנֵּין לָנוּ? מִבֵּית שְׁבַע אִם שְׁלָמָה, שֶׁהַכְּתוּב מַעִיד עָלֶיהָ שֶׁהִיא אִם שְׁלָמָה, דְּקָרָא מְסֵהִיד עָלֶיהָ, שֶׁהִיא אִם שְׁלָמָה מְמִשׁ. מְשׁוּם דְּאִתְיַסִּיד מְמַנָּה, מְעַנְיָנָה, וּמְהַרְהוּרָה, וּמְהַשְׁתַּדְּלוּתָהּ, שְׁנַאֲמַר (מְשַׁלִּי לֵא ב) מֵה בְּרִי וּמַר בַּר בְּטַנִּי וּגּוֹ'. אִימּוּיָה תִּינַח, אָבוּהִי מְנָא לָן. דְּכַתִּיב (תְּהִלִּים קכז) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְשְׁלָמָה אִם ה' לֹא

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְשְׁלָמָה אִם ה' לֹא

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְשְׁלָמָה אִם ה' לֹא